The Wayback Machine - https://web.archive.org/web/20120210221241/http://www.justitiarul.ro:80/articole/75-lichele/387-la-conducerea-institutului-cultural-roman-se-afl-fiul-unei-fa…

Abuzuri
Actualitate
Ancheta
Atitudini
Cadran international
Colimator
Coruptie
Cultura
Dosar Justitiarul
Dreptul la replica
Editorial
International
Investigatii
Observator
Periscop
Puncte de vedere
Remember
Restituiri
Romani in lume
Semnal
Suntem cu ochii pe voi!
Tribuna democratiei
Arhivate

FORMAT PDF

justiatiarul_4_2011

Click pe poza pentru a vedea varianta tiparita a ziarului.

Home ▸ Articole ▸ Lichele ▸ La conducerea Institutului Cultural Român se află fiul unei fantome a NKVD

La conducerea Institutului Cultural Român se află fiul unei fantome a NKVD

Miercuri, 09 Noiembrie 2011 21:34 Lichele

(3 - user rating)

Ne-a fost dat să trăim un sfârşit de săptămână marcat de o ştire prea repede trecută sub tăcere, deşi anunţa un grav atentat împotriva conştiinţei istorice a românilor. Dintre autorii asumaţi ai atentatului nu puteau lipsi Horia-Roman Patapievici şi Teodor Baconschi.

Primul în calitate de coordonator al unui proiect editorial denumit „România medievală", finanţat din bugetul de criza al României cu 7 milioane de euro, iar cel de al doilea ca părinte prefaţator al volumului cu titlul menţionat, editat de Institutul Cultural Român. Volumul este, puţin spus, o blasfemie la adresa conştiinţei istorice a poporului român.

Nu mai referim asupra imprecaţiilor pe care cei doi inamici ai României le girează pentru a denigra în faţa lumii identitatea naţională a românilor şi a da dreptate neruşinatelor revendicări teritoriale ale neo-revizioniştilor unguri, dar este nevoie să ştie cine este ipochimenul din fruntea conducerii executive a Institutului Cultural Român, fiindcă preşedintele onorific ne este prea bine cunoscut. Se numeşte Traian Băsescu.

Despre Horia-Roman Patapievici s-a afirmat, mai mult sau mai puţin explicit, că ar avea niscaiva legături cu afacerile secrete ale unor servicii străine, ca activ şi totodată nociv agent de influenţă.

O tradiţie a trădării

Avem, din păcate, şi o tradiţie a trădării, prin care unii s-au definit dintotdeauna. Este şi cazul familiei Patapievici, Dionis şi Odarca Patapievici, un cuplu informativ creat de NKVD la începutul anilor '40 în Cernăuţi şi infiltrat apoi în Secţia Gestapo-ului din Viena, de unde, în 1947-1948, a avut loc marşrutizarea în România.

Nu am fi adus în atenţie acest caz dacă nu am fi fost martorii unui eveniment notabil pentru lumea informaţiilor secrete. Protestul, cu voie de la Serviciul Federal de Informaţii german (BND), al scriitoarei Herta Müller, faţă de protecţia pe care preşedintele Institutului Cultural Român, Horia-Roman Patapievici, o acordă mai multor foşti şi actuali agenţi secreţi ai Securităţii şi ai altor servicii secrete - de aici sau de aiurea.

Furia Hertei Müller

De ce apare Herta Müller în disputa agenţilor secreţi protejaţi de Horia-Roman Patapievici? De ce o campanie amplă anti-Patapievici în media externă de mare tiraj şi circulaţie, vizibil supervizată de anumite servicii secrete străine? Răspunsul cel mai la îndemână este acela că scriitoarea disidentă, protejată a BND, până şi după plecarea din România, nu şi-a mai putut reţine indignarea faţă de nerecunoştinţa şi lipsa de loialitate, adică trădarea la care „noul caporal" s-a pretat, în cea mai bună tradiţie a familiei.

Traseul lui HRP

În anii 1993-1995, Horia Roman Patapievici a fost dirijat de noii săi protectori să întreţină legături, informative, printre rămăşiţele emigraţiei legionare din Franţa şi R.F. Germania, unde se afla ca bursier. Ca ultimi reprezentanţi ai României autentice, membrii exilului românesc trebuiau studiaţi şi anihilaţi, la fel ca, în ţară, foştii deţinuţi politici, singurele foruri morale româneşti din ţară, respectiv din afara ţării. Locul lor trebuia ocupat de falşi disidenţi anticomunişti, ceea ce s-a şi întâmplat. Ca atare, diverşi trepăduşi au fost direcţionaţi către emigraţia anticomunistă legionară. Patapievici junior, printre ei. Astfel a fost luat automat în studiu, documentare şi cultivare de „instituţiile culturale" ale Oficiului Federal pentru Apărarea Constituţiei (n.n. - omologul Serviciului Român de Informaţii). Contactele şi, mai ales, contactările pe care le-a avut în Germania l-au făcut să ajungă, la întoarcerea din ţară, nici mai mult, nici mai puţin decât director al „Centrului de Studii Germane" al Facultăţii de Filosofie de la Universitatea Bucureşti.

Rolul "Căpitanului Soare"

CAUTARE
cauta...

JUSTITIARUL SIBIAN

PARTENERI

ALTERMEDIA.INFO
NECENZURAT
ŞtiriMm
EXMEDIA MALL

Pe acest fond, s-a creat împrejurarea scandalului „căpitanului Soare". Un superior de-al „căpitanului Soare", care a supervizat operaţiunea, nu a ezitat să-l dea în primire pe ofiţerul SRI trimis pentru o banală cercetare şi să se folosească de acest prilej pentru a-l lansa pe Patapievici pe orbita-i deja desenată. Scandalul mediatic brodat sub pretextul inabilităţii „căpitanului Soare" avea să-l scoată pe Horia Roman Patapievici din anonimat, propulsându-l în atenţia opiniei publice. Platforma şi notorietatea pe care Virgil Măgureanu i-a creat-o, prin orchestrarea scandalului mediatic, sunt interpretate de cunoscătorii intimi ai resorturilor ascunse ale gestului lui "dom' Profesor", drept "o recompensă pentru marile merite ce nu pot fi specificate", pe care Dionis Patapievici, tatăl lui Horia-Roman, le-a adus, în secret, NKVD, Gestapo-ului şi altor servicii, iar oficial Comandamentului Militar din Austria al Armatei Roşii. Dar nu numai acestora.

„Fiul lupului", cum l-au numit jurnaliştii O. Zără şi Cătălin Antohe pe H.R. Patapievici, avea nevoie de crearea împrejurărilor care să-i permită preluarea şi continuarea tradiţiei familiei, a serviciilor ce nu pot fi specificate, începute de bunicul şi tatăl său, în favoarea „mamei Rusia", a Măreţiei Sovietelor şi împotriva fiinţei naţional-statale a României.

Hop şi Virgil Măgureanu

Cu abilitatea-i caracteristică, Virgil Măgureanu l-a ajutat cu prisosinţă, exploatând un fapt profesional banal, o investigaţie comună a „căpitanului Soare", pe care presa însetată de sângele serviciilor secrete a supradimensionat-o, creând un fals persecutat, chipurile pentru atitudinea sa „anti-Iliescu". De notorietate era, deja, că şi directorul SRI, Virgil Măgureanu, devenise un „anti-Iliescu", căruia îi căuta înlocuitori. Ceea ce-i poate justifica gestul de „a scoate la rampă" încă un opozant cu oarecare lustru, adoptat de frăţia *„Humanitas"*, chiar dacă acesta, pe fond, avea ce avea cu România, nu cu Iliescu în special.

Nu este lipsit de interes, în acest context, după cum menţiona fostul său prim-adjunct, generalul Victor Marcu, în raportul adresat fostului preşedinte al României, Ion Iliescu, că V. Măgureanu i-a ascuns preşedintelui datele reale ale scandalului „Soare-Patapievici", adevărul fiindu-i adus la cunoştinţă de generalul Marcu, la solicitarea lui Iliescu, de faţă fiind şi consilierul prezidenţial pentru securitate, care ştie mult mai multe decât vrea să spună.

Ascensiunea ulterioară, de rang ministerial, a lui H.R.P. în Colegiul Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, examinată de specialişti în „intelligence", apare ca o reuşită infiltrare a unei cârtiţe într-o instituţie în care miza dosarelor Securităţii, referitoare la agenţi şi acţiunile serviciilor străine, a mobilizat ample resurse din partea acestora din urmă.

Cine şi cum a păzit documentele la CNSAS

Patapievici junior nu a moştenit, însă, calităţile intrinseci pe care ascendenţii săi le-au avut pentru operaţiuni speciale sub acoperire. El, împreună cu alţi camarazi au fost „prinşi cu mâţa în sac", adică executând tematici de scotocire şi extragere de informaţii şi documente din arhivele Securităţii, solicitate de servicii străine interesate în recuperarea memoriei acţiunilor lor trecute în România, dar şi în proiectarea altora. Este cunoscut că, în misiunea sa de la CNSAS, s-a aflat şi acoperirea, sau mai precis reconspirarea agenţilor dubli şi a informatorilor din rândul „societăţii civile" creată de serviciile sovietice pentru a ocupa terenul public după lovitura de stat din 1989. Inabilitatea sa l-a făcut de altfel să şi recunoască faptul că a avut cunoştinţă de cazul agentului-informator Antohi (şi nu numai a lui), faptă ce are consecinţe penale.

Pedeapsa pentru fapta sa ignobilă a fost „o rotire", respectiv promovarea ca preşedinte al Institutului Cultural Român, o înaltă demnitate ce i-a venit „mănuşă" individului chitit pe continuarea lucrărilor antinaţionale ale înaintaşilor săi kominternişti, care au distrus programatic intelectualitatea şi valorile de identitate ale culturii şi spiritualităţii româneşti din toate timpurile.

Ascensiunea lui H.-R. Patapievici, de la un mărunt ziarist la un aşa-zis protejat şi om de-al preşedintelui Traian Băsescu, are toate dimensiunile unei „afaceri de familie", de sânge, şi devoalează întreaga reţea, întinsă ca o pânză de păianjen asupra României.

O secvenţă biografică, mare cât o biografie

Conform biografiei oficiale romanţate, tânărul Patapievici a fost descoperit şi apreciat de Virgil Ierunca si Monica Lovinescu, pe când scria la săptămânalul Uniunii Scriitorilor a lui Mircea Dinescu, *„Contrapunct"*, fiind prezentat de Vladimir Tismăneanu

Vladimir Tismăneanu l-a prezentat celor două „voci" ale Europei Libere drept „regalist", Patapievici alege - cu profesionalism, am putea spune - o altă biografie, care dă bine: fiu de deţinut politic.

Peste ani, Patapievici îşi mai aminteşte nişte detalii, într-un editorial din *„Evenimentul Zilei"*: „Tatăl meu a fost un refugiat din Cernăuţi". Fugea de sovietici, explica Patapievici, împreună cu un văr, din familia bunicii sale, Rozalia Smercianski. A ales Polonia, mai spune fiul, pentru că ştia că România va fi şi ea invadată. Patapievici junior ne dă de înţeles că este vorba de invadarea Bucovinei de nord de către trupele Armatei Roşii, în urma ultimatumului din 1940. Experienţa aceasta groaznică, dublată de anii de închisoare politică se pare că l-au afectat teribil pe Patapievici senior: „Toată viaţa lui, tata a rămas îngrozit de ruşi", spune fiul. A fost atât de oripilat încât a refuzat să meargă într-o vizită la CAER, mai spune „fiul lupului paznic la oi".

preturi

Page Rank 2

ADDSITE.RO
Publicitate online
Best-top Romania : Lista de top globala
Promovat de Smarty

Adevărul este însă cu totul altul. Oricât de ciudat ar părea, omul care astăzi conduce Institutul Cultural Român, membru al Comisiei Tismăneanu pentru condamnarea regimului comunist, membru al Colegiului Noua Europă condus de Andrei Pleşu, al GDS, SAR, USR, Pen Club etc., considerat de o înaltă morală, este un mincinos profesionist. Pentru că, în realitate, tatăl său nu a fost nici refugiat din calea trupelor sovietice, nici fost deţinut politic al vreunui regim comunist. Ci un agent patentat al NKVD, care a beneficiat de avantaje necinstite toată viaţa sa. Pentru a nu rămâne doar pe tărâmul afirmaţiilor, în cele ce urmează vom prezenta câteva dintre reperele operaţiunii de infiltrare - exfiltrare şi valorificare a agentului Dionis Patapievici, realizată, în principal, de serviciile secrete sovietice.

Spunem în principal de cele sovietice fiindcă, ulterior, în operaţiune s-au interpus şi integrat şi alte servicii de spionaj, îndeosebi pentru perioada în care Dionis Patapievici a acţionat în România, sub acoperirea de înalt funcţionar în aparatul central al Băncii Naţionale.

„Lead"-ul informaţiilor cândva secrete (au trecut cei 40 de ani!), sec exprimat, conchide: „Dionis Patapievici a fost exfiltrat din Austria, în anul l948, pentru a fi reinfiltrat în centrala Băncii Naţionale a României".

Dionisie Patapievici

Ca în orice istorie de spionaj cu agenţi acoperiţi, numele, naţionalitatea şi cetăţenia acestora sunt învăluite în nebuloasele actelor de stare civilă, confecţionate pentru susţinerea legendelor prin care le este atribuită o nouă identitate.

Astfel, Patapievici senior apare când Patapievici Dionisie sau Dionis, când Patapiewicz Denys, când Patapicovici. Naţionalitatea este incertă. Cea declarată era cea polonă, alţii spun că ucraineană, şi-i credem, dacă în familiile ucrainene din Basarabia copiii deveneau poligloţi, învăţând patru limbi străine, cu oarece greutăţi vorbind doar una, cea română. Diferenţele si inexactităţile de nume sunt foarte importante în materie de acte de stare civilă, fiind premeditat introduse în documente, atât pentru facilitarea acoperirii , cât şi în vederea derutei şi a îngreunării identificării certe a agenţilor ilegali.

Din l948 şi până în l961, timp în care consilierii sovietici controlau toate mişcările şi acţiunile Administraţiei, Armatei, Internelor şi Securităţii, cazul Dionis Patapievici, criptonim „D. Pătraşcu", fost membru al Gestapo-ului şi suspect de spionaj economic, nu a existat.

Odată cu declinul controlului consilierilor sovietici, D.P. devine subiectul unei acţiuni contrainformative, cu un dublu scop: clarificarea trecutului său în Secţia Gestapo-ului din Viena (dacă nu era cumva un urmărit internaţional cu identitate falsă) şi a unor suspiciuni de spionaj şi sabotaj economic (în Banca Naţională au fost şi victime politice, care au avut de suferit pe nedrept, fiindu-le atribuite vinovăţii grave ale altora).

Cariera în diversiune şi spionaj a lui D.P. a început la Cernăuţi, în anii liceului, când a fost remarcat de profesorii români ca „agent al provocărilor bolşevice, al cărui loc este dincolo de Nistru".

Într-o biografie, aflată în Arhiva Cadrelor fostei Bănci de Stat a Republicii Populare Române, Dionis P. menţionează că a fost „suspectat şi persecutat de organele statului fascist (n.n. român) pentru comportarea avută sub regimul sovietic", fiind nevoit să se refugieze, în 1941, în Polonia (n.n. în Galiţia, regiune a Poloniei alipită Ucrainei, deci în URSS). Aşadar, nesuportând regimul românesc antisovietic, a fugit din Basarabia în URSS. Nu din calea ruşilor, ci în braţele lor! Ulterior, e adevărat, drumurile aveau să-l poarte şi pe pământuri stăpânite de cel de-al Treilea Reich.

Perioada şederii în Ţara Sovietelor a fost, după cum se va vedea, una de pregătiri speciale intense, în vederea infiltrării în Poliţia Politică Secretă de Stat a Reich-ului german (Gestapo). Dar despre voltele agentului sovietic şi ale „fiului lupului", în episodul de mâine: Tradiţia trădării în familia Patapievici.

Tradiţia trădării

În repetatele completări ale biografiei sale, solicitate pentru clarificarea necunoscutelor trecutului său, Dionis Patapievici, alias Denys Patapiewicz, alias Denis Patapicovici, criptonim „D. Pătraşcu", tatăl lui Horia Roman Patapievici, susţinea, pentru a-şi acoperi o parte din goluri, că ar fi fost concentrat în Germania, afirmaţie contrazisă ulterior de altele. În realitate, ascundea o altă parte întunecată a biografiei sale, încârligată ca o svastică pe fundul unui ponei.

Referinţele unei prietene a primei sale soţii, decedată în 1951, cu care, după schema de ansamblu a cazului, pare a fi format un cuplu informativ NKVD-ist la Viena, spun cu totul altceva: „Cunosc pe tov. Patapievici Dionisie, soţul fostei mele colege de liceu, Drăgan Odarka, din 1939, toamna. Ucrainean (...) foarte duşmănos, neînţelegător (...) La Viena, el a fost în serviciul Gestapo-ului (astea le ştiu de la ea), a câştigat foarte bine, a jefuit o mulţime de lume şi şi-a însuşit o mulţime de lucruri. (...) În 1950, în urma unei discuţii cu el m-am supărat... Nu ne-am mai văzut... am auzit că ea a murit... A decedat în urma unei grele suferinţe (amănunte mi-a povestit mama ei), datorită răutăţii şi neglijenţei lui. Nu-i dădea medicamente, începea să o bată, când spunea că are dureri nu o credea. Mama ei a venit după aceea în Bucureşti ca să crească copiii (n.n. - fiicele Lydia şi Elena). Mi-a povestit că de multe ori nu le dădea pensia alimentară şi bunica trebuia să dea lecţii de pian, ca să poată întreţine aceşti copii. Am auzit că s-a însurat, are din nou un copil şi pentru acest copil (n.n. - Horia-Roman) aduce cele mai mari bunătăţi, iar pentru cele două fetiţe orfane nu vrea să dea nimic".

Dintr-o adnotare a inspectorului de personal Dobrescu, reţinem: „Patapievici Dionisie a fost interesat să moară (soţia) pentru a nu se descoperi ce-a făcut în Germania". Într-adevăr, era singura persoană care putea deveni incomodă, dacă ar fi cedat permanentului stres al dedublării existenţiale. Ceea ce este posibil să se fi întâmplat...

Legenda pusă în circulaţie, privind internarea din Germania, a fost infirmată într-o împrejurare chiar de D.P. Astfel, cu ocazia pregătirii în vederea obţinerii carnetului de conducător auto, a afirmat că nu are emoţii, deoarece a avut carnet de conducere în Germania (Austria - Al Treilea Reich), unde a circulat, aproape tot timpul, pe mai multe tipuri de maşini.

Deşi grijuliu în a indica numeroase persoane care să se poată referi asupra diferitelor etape şi perioade ale vieţii şi activităţii sale, nici măcar accidental nu a menţionat vreo persoană dintre cele care ar fi putut cunoaşte aspecte negative compromiţătoare. În anii petrecuţi în Germania (Austria), D.P. s-a aflat, ca şi fiul său peste ani, în legătură cu legionari fugiţi din România după rebeliune. Pe de o parte, îi supraveghea din însărcinarea Gestapo-ului, iar pe de altă parte, tot ca şi fiul său, ulterior, şi a NKVD. După retragerea armatei germane din Austria şi încetarea activităţii Gestapo-ului, D.P. nu a fost epurat, asemenea altor camarazi, ci a fost preluat imediat, în Viena, ca „translator poliglot", de Comandamentul Militar al Armatei Roşii. Concomitent, devine membru activ al Partidului Comunist din Austria, agitator ce atrage atenţia autorităţilor (vom vedea şi ce interes avea!) şi urmează în acelaşi timp cursurile Înaltei Şcoli pentru Comerţ Mondial. Aici îşi susţine licenţa cu lucrarea apologetică „Banca de Stat şi sistemul bancar al URSS", despre care afirma că a fost un act ştiinţific temerar, deoarece „a popularizat măreţele realizări sovietice într-o ţară burgheză". De aici şi până la infiltrarea în inima secretelor Băncii de Stat a României nu are decât un pas...

După epurarea aparatului poliţienesc austriac de către serviciile de informaţii militare sovietice, D.P. a fost transferat la Poliţia din Viena. În anul 1948, potrivit afirmaţiilor sale, are neplăceri, simţindu-se supravegheat de autorităţi, deoarece era un militant prea activ al Partidului Comunist din Austria şi al Asociaţiei Austria-URSS. Drept urmare, se adresează Misiunii României şi Delegaţiei române pentru repatrieri, solicitând efectuarea formalităţilor pentru stabilirea în România, unde a aflat că puterea sovietică a instaurat un regim democratic liber, în care se va putea manifesta şi afirma potrivit convingerilor sale.

Afirmaţiile sale privind urmărirea şi persecutarea de către autorităţile austriece sunt perisabile. Era omul sovieticilor, iar influenţa lor era, în acel moment, indiscutabilă. Motive pentru a fi în atenţia autorităţilor existau: comportamentul avut ca membru al Gestapo-ului şi conspiraţiile uneltite de filiala vieneză a Kominternului, al cărui membru activ era, împotriva securităţii şi neutralităţii Austriei. În subsidiar, nu pot fi excluse unele abuzuri în rechiziţionarea de bunuri şi valori pentru uzul Armatei Roşii, care ar fi fost deturnate în alte scopuri, ceea ce ar fi determinat păgubiţii să se îndrepte împotriva funcţionarilor corupţi ai Administraţiei Militare Sovietice. Nu este lipsit de semnificaţii faptul că D.P, imediat ce a venit în Bucureşti, şi-a achiziţionat un apartament, singur pe etaj, la preţul de 100.000 lei, de la proprietarul Godel Ofner. Secţia financiară a evaluat apartamentul la 150.000 lei, iar ulterior, când au apărut suspiciuni cu privire la provenienţa banilor, l-a trecut pe numele fiicelor.

Dionis Patapievici nu era cetăţean român. Pentru a obţine cetăţenia, invocă Legea nr.162 din 29 mai 1947, care declară cetăţeni români pe toţi cei care, ei sau părinţii lor, au locuit în 1920 pe teritorii supuse jurisdicţiei statului român. Nu există dovada renunţării la cetăţenia sovietică. Este, însă, simptomatic, cum cel care a renegat autoritatea statului român înţelege să uzeze tocmai de această autoritate, care după cum relatează unchiul său, avocatul Liubomir Patapievici, cu domiciliul în oraşul Agnita, „pentru tovarăşul Patapievici a adus numai zile negre, iar tatăl său, Leonida Patapievici, a fost chiar arestat pentru motivul de loialitate faţă de statul sovietic". Este justificată întrebarea dacă ucraineano-polonezul D.P. a ales România în locul Ucrainei sau al Poloniei din anumite convingeri ori s-a conformat unui ordin de misiune?

Viaţă de emigrant în Romania

Odată stabilit în România, cu mulţi bani şi bunuri de valoare - bijuterii, obiecte de artă, tablouri, blănuri, albume filatelice etc. -, D.P. încearcă recunoaşterea apartenenţei politice pe baza carnetului de membru al Partidului Comunist din Austria, dorinţă ce nu i s-a împlinit.

Pe baza unor recomandări din Austria, se prezintă profesorilor Mladenaltz şi Marin Lupu (Marcel Wolfowitz), primul - decan la Academia Comercială, celălalt - vicepreşedinte al Institutului de Studii Economice şi Planificare, dar şi al Băncii de Stat al Republicii Populare Române, fiind acceptat apoi ca asistent universitar, iar Lupu îl va angaja, concomitent, inspector, apoi şef de serviciu şi consilier la Banca de Stat. Marin Lupu va exploata poliglotismul lui D.P. în scrierea operei sale ştiinţifice (primul curs de istorie a economiei naţionale), dublându-i postul de asistent cu cel de bibliotecar documentarist.

Potrivit criteriilor contrainformative ale Securităţii, D.P. ar fi trebuit preluat imediat după repatriere în procedurile de „debriefing", pus sub o strictă supraveghere şi în carantină ideologică. Nimic din acestea. Consilierii sovietici şi protecţia nomenclaturiştilor kominternişti l-au exceptat de la reguli, dar nu şi de emoţii şi neplăceri. Serviciul de Cadre al Băncii de Stat, prin vigilenţa şi fermitatea unui anume Dobrescu (n.n. - oare un ofiţer acoperit?), permanent suspicios, era parcă anume programat să verifice sistematic rezistenţa legendei de acoperire, solicitându-i suplimente de autobiografie,

clarificări şi căutând persoanele care să poată oferi referinţe credibile. Odată cu plecarea consilierilor sovietici din Ministerul Afacerilor Interne şi înlocuirea alogenilor din conducerea structurilor Securităţii, Dionis Patapievici a fost imediat inclus în verificări de contraspionaj şi clarificare a activităţii sale în cadrul Gestapo-ului din Viena. Ofiţerul de caz i-a fost student la Academia Comercială. Natura relaţiilor dintre ei şi ascendenţa profesorului asupra fostului student au influenţat imparţialitatea, obiectivitatea şi probitatea profesională a verificărilor, dar mai cu seamă a interpretării şi evaluării faptelor.

Agenţii din categoria „ilegali în obiective" utilizau procedee fotografice pentru culegerea, fixarea şi prelucrarea informaţiilor, dar şi pentru realizarea legăturii impersonale. D.P. era un pasionat fotograf „amator". D.P. avea, la un moment dat, o familie de şapte persoane. Cumulul iniţial de funcţii şi salarii nu mai exista. Soţia avea un salariu modest. El, cu prudenţă şi discreţie, era un rafinat şi deocheat petrecăreţ. În 1965 dispune de resurse pentru achiziţionarea unui autoturism „Renault major 10". Deşi a avut posibilitatea unei promovări, a unei mai mari independenţe profesionale, cu salariu atractiv şi alte facilităţi, nu a acceptat să plece din Centrala Băncii de Stat. Pentru păstrarea locului de muncă şi a orizontului de acces la informaţiile vitale privind politicile monetare, fundamentarea balanţelor de venituri şi cheltuieli, planificarea circulaţiei monetare ş.a., împotriva felului său de a fi, D.P. evită orice situaţie care i-ar fi putut influenţa stabilitatea şi continuitatea profesională.

Mai multe surse ale contrainformaţiilor economice din obiectivul „Banca de Stat" îi semnalează curiozitatea, curtoazia arătată secretarelor vicepreşedinţilor care manipulau documentele sensibile, vizitele frecvente la compartimente centralizatoare de informaţii secrete din Comitetul de Stat al Planificării şi ministerele economice, dar şi profunda sa interiorizare şi imposibilitatea descifrării adevăratelor sale trăiri.

În evenimentele „contrarevoluţionare" din anul 1958, soldate cu arestarea ministrului de finanţe Aurel Vijoli, D.P., ca şef al Serviciului Circulaţiei Monetare din Direcţia Planificării Economice a Băncii de Stat, a fost în tabăra celor care au înfierat imitarea de către ministrul Vijoli a metodelor burghezo-liberale titoiste. Nici nu se putea altfel din partea autorului lucrării propagandistice „Banca de stat şi sistemul bancar al URSS". D.P. nu lipsea din niciun colectiv care genera ori înmormânta probleme, dar consuma întotdeauna informaţii sensibile de primă mână, chipurile pentru a prăgati marile decizii de politici bancare. Unii nu vedeau cu ochi buni omniprezenţa sa, dar întotdeauna se găsea cineva important care să spuna că „este bine ca tov. Patapievici să facă parte din colectiv, deoarece este şi translatorul întotdeauna prezent la întâlnirile cu delegaţiile CAER şi din URSS".

Nici completările biografiei şi nici investigaţiile specializate nu au lămurit cum l-a urmat în străinătate prietena sa din primul an de facultate, Odarca Drăgan, cu care s-a căsătorit, probabil la Viena. Analiştii de contraspionaj care au reevaluat cazul au remarcat similitudinea cu alte cazuri, ceea ce le-a oferit o ipoteză de lucru plauzibilă; un cuplu informativ. Deşi nu a rezistat, aparent din „cauze naturale", scopul său a fost atins. A susţinut biografia şi a motivat acţiunile lui Dionis P. în periplul său de la Cernăuţi la Viena şi, ulterior, la Bucureşti, în inima secretelor bancare ale României.

Detalii dintr-o carieră de cercetat

Olga Drăgan, mama primei soţii, avea cunoştinţă de apartenenţa lui Dionis P. la o organizaţie naţionalistă ucraineană. Îi admirase puternicele sentimente şi idealuri naţionaliste şi-l dezavua pentru trădarea lor.

continuare în pagina 14

urmare din pagina 13

Este un element deosebit de important. Naţionaliştii ucraineni erau vânaţi de către Departamentul Operaţiunilor Executive (n.n. - lichidări fizice) în întreaga lume. D.P. să fi fost, oare, o „coadă a topoarelor" NKVD?

Olga Drăgan sesizase nu numai trădarea idealului naţionalist ucrai nean, ci şi grija sa exagerată pentru păstrarea poziţiei profesionale în bancă. În fond, după cum chiar el a afirmat, „prin munca ce o duc, cunosc cele mai mari secrete ale economiei ţării într-un orizont strategic de 15-20 de ani, fiind, în fapt, unicul detonator al întregului volum de date secrete, în timp ce toţi ceilalţi înalţi funcţionari cunosc doar ceea ce priveşte departamentele lor. Dacă eu aş trăda, trădarea mea s-ar multiplica de câteva ori cu coeficientul importanţei informaţiilor".

Totuşi, Dionis P. era permanent frământat şi nemulţumit. Se considera marginalizat politic, domeniu în care avea ambiţii, dar nu i s-a echivalat şi calitatea de membru de partid şi nici nu a fost primit în PMR, ulterior PCR. Era oarecum nedumerit de această neîncredere, cu atât mai mult cu cât de la Securitate primea anual avizul de acces la documente strict secrete de importanţă deosebită. El nu ştia, însă, că documentele puteau fi şi contrafăcute în scopuri de dezinformare/influenţare a spionajului statelor/băncilor interesate de informaţiile respective.

După şapte ani, „double crosse"-ul din acţiunea de contraspionaj „D. Pătraşcu" a primit rezoluţia: „închis cu menţinerea în evidenţă pasivă".

Se redeschide, însă, fila nouă a tradiţiilor familiei. Atacul deschis, chiar dacă repliat ulterior, al Hertei Müller, la onorabilitatea şefului ICR, Horia-Roman Patapievici, poate fi, deopotrivă, o sancţiune pentru

un act de trădare, dar şi o manevră de conspirare/deconspirare a legăturii cu vreun „institut cultural" afiliat pe lângă un serviciu de spionaj. În spionaj-contraspionaj, toate întâmplările şi faptele sunt ambivalente. Ceea ce este trădare pentru o parte este eroism în tabăra adversă. Că „Micul Führer de Buzău" nu poate fi decât într-o tabără adversă României este loc comun. Istoria acestei întâmplări ne oferă suficiente elemente pentru a putea înţelege apetenţa lui Horia-Roman Patapievici de a-l imita în fizionomie, gesturi şi atitudini pe caporalul Adolf Hitler. Pentru apucăturile sale de călău al culturii române şi fecaloidizarea limbajului public, Horia-Roman Patapievici, demn descendent al unui gestapovist-enkavedist, merită numele de serviciu de „Micul Führer-Komisar" al culturii române.

Odată cu devalizarea de către CNSAS a arhivelor Securităţii, atât BND, cât şi succesorii NKVD au reconsiderat cazul lui Dionis Patapievici şi au regândit ceea ce rezervaseră fiului său. În firul de continuitate al tradiţiilor înaintaşului său, agentul sovietic cu trei nume, Horia-Roman Patapievici, omul cu trei fete, care aleargă pe urmele tatălui său cel puţin prin darul minciunii, se află doar la stadiul promiţătoarelor începuturi. Asta dacă nu se trezeşte la timp preşedintele onorific al ICR şi al României...

Aurel I. ROGOJAN

Comments COMENTARIU NOU | CAUTARE

Scrieti comentariu

Nume:

Email: fara notificare

Web:

Titlu:

UBB: -culoare- -marime-

TRIMITE Security Image

Va rog sa introduceti codul anti-spam pe care il puteti citi in imagine.

Powered by !JoomlaComment 4.0alpha3

Următor >

Avem 7 vizitatori online

Copyright © 2012 Justitiarul - revista de investigatii si atitudine impotriva coruptiei!. Toate drepturile rezervate.